

ת"ד (עכו) 2991-06-22 - שיאול עטאללה נ' מדינת ישראל

ת"ד (עכו) 2991-06-22 - שיאול עטאללה נ' מדינת ישראל

ת"ד (עכו) 2991-06-22

שיאול עטאללה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[15.01.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 21.01.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 27.11.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יובהר כי אין באי הגשת תגובה מטעם המשיבה כדי להביא בהכרח להיעתרות לבקשת המבקשת, די להפנות בעניין זה לעפ"ת 2599110-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:
" ככלל, שעה שהוחלט על קבלת תגובת המאשימה, ראוי כי תגובה זו תוגש וכי בית המשפט ימתין לה. מן הצד האחר, לא צריך להיות חולק בדבר סמכותו של בית המשפט לתת החלטות על סמך החומר המונח לפניו, ללא תגובה, וכאשר העדר תגובה אינו גורר קבלת הבקשה באופן אוטומטי (או כלשוננו של המערער, יש לראות ב"התעלמות המאשימה כהסכמתה לביטול פסה"ד").

לגופו של עניין, כפי שצוין לעיל, נאשם אשר נשפט בהעדר, עומד לרשותו פרק זמן של 30 יום מיום קבלת פסק הדין, לצורך הגשת בקשה לביטול אותו פסק דין. מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פרוטוקול הדיון נשלח למבקש הן ביום 30.1.2024 והן ביום 04.02.2024 אולם המבקש סירב לקבל את דבר הדואר אשר נשלח אליו; משבחר המבקש במודע לא לקבל את דבר הדואר אשר נשלח אליו, וחלף פרק הזמן החוקי להגשת בקשה לביטול פסק הדין, הרי שדין בקשת המבקש להידחות על הסף אף ללא דיון לגופה; יחד עם זאת, למעלה מן הצורך, בחנתי את טענות המבקש גם לגופן.

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון, לא סירב לחתום על גבי אישור מסירה, ולא פגש את השליח מר' מרואן זגיר, וידע לראשונה אודות שפיטתו בהעדר, עת נכנס לאתר IL.GOV לצורך העברת בעלות על רכב. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לשיבה מיום 21.01.2024 חזר בציון "סירב לחתום", עוד ביום 06.11.2023, הטענה לפיה מר' מרואן זגיר זיף את חתימת המבקש הינה טענה חמורה וכבדת משקל לכאורה, אולם כאשר טענה זו נטענת בעלמא, לאחר יד וללא שום ביסוס עובדתי, או ראיות המוכיחות את הזיוף, הרי שלא ניתן לייחס לטענה זו כל משקל. זאת ועוד, מצופה היה מהמבקש אשר מעלה טענות חמורות בדבר זיוף חתימתו, לפעול לביורר העניין, ותמוהה עד מאד מדוע המבקש לא עשה כן; בעניין זה אפנה לעפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (4.1.2023) שם נדון מקרה שבו זויפה חתימת המבקש על גבי אישור המסירה ונקבע קבע:

"הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, ביורר בדואר בעניין זה". (ההדגשה אינה במקור)

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש בדבר זיוף כאשר מנגד עומדת חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו. בהקשר של אי קבלת טענת המבקש לפיה לו ידע על הדיון אזי היה מתייצב, יפים הדברים אשר נאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

הגם שהמבקש לא התייחס מפורשות לעילת עיוות הדין מצאתי לנכון לבחון האם מתקיימת עילה זו. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש טען כי בוחן תאונת דרכים לא עדכן אותו אודות נקיטת הליכים משפטיים נגדו וכל שעשה היה להחזיר לידיו את רישיון הנהיגה שלו ולשחרר את הרכב, אולם ברי כי לא קיימת חובה חוקית על הבוחן לעדכן את המבקש אודות הגשת כתב אישום נגדו, מה גם שהבוחן אינו הגוף האמון על קבלת ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום ואם לאו. מכל מקום, משקבעתי כי קיימת מסירה כדיון בעניינו, והיות והמבקש לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי ללמד על קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, לא ניתן לקבוע כי קיים חשש עיוות דין. בשולי ההחלטה אציין כי גזר הדין אשר הושת על המבקש היה מאוזן ביותר ואף מקל שכן חרף חומרת העבירות אשר יוחסו למבקש, בסופו של יום הוטלה על המבקש ענישה בדמות קנס כספי בסך 2000 ₪ בצד פסילה מותנית בלבד. לאור כל האמור, הבקשה נדחת.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ה, 15 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.